

ЕДНИЧКА НАДЪЖДА.

„На бога уповахъ, не убою ся“.

О! Господи! къмъ тебъ само
мой-тъ рѣцѣ азъ повдигамъ,
чуй мя отъ небе-то тамо,
съ плачъ горчивъ ахъ! що тя викамъ.

Мой-тъ очи горе глѣдять
у туй твое синьо небе;
думы-тъ ми се нарѣдвать
твой-то име ахъ! и тебе.

Дѣ си? дѣ си? о, ты Боже!
мѣнъ ie тука сичко тесно;
освень тебе, кой ще може
дамъ помогне така лесно?

Дѣ ie твой-та ахъ! десница,
що чървено суши море?
що Иліа съ колесницѣ
грабна на небе-то горе?

О, Господи! свѣдѣ ты си,
ты си бѣднымъ утѣшитель,
сичко въ свѣтъ отъ тебъ зависи;
ты си нашъ-тъ избавитель.

Наистина Богъ ie едничка-та надѣжда човѣку.
Тая надѣжда ie на свѣдѣ, па и въ сиромаси-тъ. —
Тя обѣтава и въ мое-то сърдце.